

Grafit blogja tizenötödik rész

Kedves Olvasók!

Íme ismét itt vagyok egy újabb résszel. Nézzétek el nekem, ha nem időrendi sorrendben mesélek pontosan mindent, de már halkán jegyzem meg, hogy nemcsak a szakálam őszülget, hanem az emlékeimen is némi kopás figyelhető meg. Nem mindig áll már pontosan össze, hogy mi mikor volt. No de ez a történetek érdekességén nem változtat. Gazdám 41 éves lesz, de az agya néha olyan mintha már 82 lenne!

A vizsgát követően következtek a munkás hétköznapiak. Hárman maradtunk új gazdimmal és Bogival. Áh nem teljesen, akkor nyuszi, később tengerimalacok is népesítették lakásunkat. Panelban laktunk, aminek sok előnyét, de hátrányát is megtapasztaltam. Hátrány volt, hogy nem szedhettem diót vagy körtét az udvaron, de előny volt, hogy esténként nagyon sokat bandáztunk mi kutyák, s gazdijaink hátul a ház mögött. Később aztán a közelben futtatót is építettek nekünk, de szerintem a ház mögött sokkal izgalmasabb volt játszani. Nagyon sok pozitív emlékem van. Tudjátok ma már örülök, ha itthon nevelgetem Bodzát, s gazdimat, meg írok nektek, betegségem nem engedi meg, hogy járjak-kegyek az emberek között. Így aztán mikor elhajtom őket dolgozni, magamban maradok az emlékeimmel. Nagyon sok kedves embert ismertem meg, akik szeretettel fordultak felém, s gazdim irányába is. Sokszor éreztem, hogy elismernek engem, hasznos vagyok nem csupán mint vezetőkutya, hanem pl mint „tanító” is, aki meg tudja szeretetni magát, s kutyatársait azokkal az emberekkel, akik tartanak valamilyen okból tőlünk. Egy nagyon kedves emlékem van egy óvodai foglalkozásról, mikor meglátott egy kislány, s sírva rohant ki mert attól félt, hogy bántani fogom őt. Aztán a beszélgetés, s játék végére még is épült benne annyi bizalom felém, hogy elhiggye nekem, hogy nem fogom őt megharapni, s amit az óvónők sem akartak elhinni, hogy ott simogatott. Ez nekem nagyon jóleső érzés volt. Tudjátok ti kedves olvasóim, hogy hányan köszöntek rám az utcán miután már csak egyszer is találkoztunk? Megismertek, s örömmel üdvözöltek. Ezek azok, amik ma is boldogsággal töltik el szívemet-lelkemet.

A pozitív élmények mellett azonban akadtak negatívak is. Sokat gondolkodtam ezen, s rájöttem, hogy ezek mind abból fakadtak/fakadnak, hogy nem ismernek bennünket még sokan, nem tudják, hogy mi miért van velünk kapcsolatosan, ezért pusztán jószándékból történnek nem túl szép dolgok velünk, s gazdijainkkal. Ezek közül egyet-kettőt meg is említek, no nem azért, hogy felhánytorgassam, hanem, hogy ezekből tanuljatok ti is, vagy mondjátok el ismerőseiteknek, barátaitoknak, családotoknak, hogy tudják, s minél kevesebb ilyen, s ehhez hasonló probléma forduljon elő a jövőben.

Történt, hogy kora reggel mentünk ugye másik városba dolgozni, ezért előtte gazdink gyorsan levitt Bogit, s engem, majd miután Bogit visszaengedtük a kényelembe, mi indultunk munkába. Este még későn is levitt bennünket, hogy nyugodt éjszakánk legyen. No és egyszer ebből lett a baj. Egyik lakó nagyon sérelmezte a mi csengőnket, hogy zavarjuk őt a pihenésben, s mit képzelünk mi, hogy az egész lakótelep a mi csengőnktől zeng. Nem akartuk mi senki nyugalomát sem zavarni, de tudjátok az a csengettyű azért van a nyakunkban, hogy ha a gazdi leveszi rólunk a pórát, a munkaruháról már nem is beszélve, akkor futhassunk, s mi Bogival voltunk olyan jólneveltek, hogy visszamentünk, ha hívott bennünket, de honnan tudhatta volna a gazdink, hogy merre járunk, ha nem jelzünk neki a csengőnkkel? Ebből aztán volt még nézeteltérés gazdánk, s egy lakó között. Aztán mi jártunk rosszul, este későn, reggel korán csak pórázon mehettünk le, hogy ne kolompoljunk, így a friss élményeket nem is élvezhettük orrocskákkal oly mértékben, mintha szabadon járhattunk-kelhattunk volna. Ó hát most ahogy ezt írom jut eszembe, hogy egyszer meg egy másik lakó mennyire lekiabálta gazdánkat, hogy mit képzel, hogy szabadon elenged bennünket, mi lesz ha kifutunk az útra, megjegyzem soha nem tettünk olyat, s messze is voltunk az úttól benn a füves részen, s mi mindig is

nagyon szófogadóak voltunk, de mit sem használt az érvelés, nagyon csúnyán beszélt gazdánkkal, hogy felelőtlen, hogy nem törődik velünk, hogy tőle bármi tragédia megtörténhetne velünk, s nem kellene, hogy vele legyünk...

Nyáron számtalan esetben akartak megitatni bennünket mondván, hogy biztosan szomjasak vagyunk mert lihegünk. Gazdinktól folyton azt kérdezték, hogy „mikor ivott ez a kutya? Adott neki ma már egyáltalán vizet, nem hallja, hogy mennyire liheg a szomjúságtól?” No de mi nem azért lihegünk mert másodpercenként szomjasak vagyunk, mi nem tudunk izzadni. Arról már nem beszélve, hogy nagyon sok mindent el lehet mondani a gazdánkról, de mindig megfelelően gondoskodik rólunk. Meg kell jegyeznem azt is, hogy azért mi sem vagyunk földre szállt angyalok, mi is csinálunk rosszat néha, s ilyenkor mindig megvédenek bennünket az emberek, pedig ha igazságos akarok lenni, akkor azt sem szabadna, mert bizony kijár nekünk a gazditól a szidás ezekben az esetekben.

Azt gondolom, hogy ezek a negatív megjegyzések azért érték gazdijainkat mert vannak olyan információk velünk kapcsolatosan, amelyekről még nem tud mindenki, s bár a jó szándék megvan, de néha kútba esik. No de azért vagyunk mi, hogy meséljünk ezekről, s eloszlássunk mindenféle félreértést.

Most viszont be kell fejeznem, el kell zavarnom őket dolgozni, s aztán vár rám a pihenés, rám fér, hiába megvisel a front engem is.

Jövő szerdán ismét jövök.

Addig is maradok tisztelettel:

Majaligeti Grafit